

Arrest

nr. 237 363 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaten ANDRIEN D. & JANSSENS J.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 februari 2020.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 22 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 wordt Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met zijn familie omwille van zijn seksuele geaardheid, of bij eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij in wezen niet verder komt dan het volharden in de onwil of onkunde van de Albanese autoriteiten om hem doeltreffende bescherming te verlenen en hiertoe louter verwijst naar algemene informatie omtrent de situatie van homoseksuelen in Albanië, de discriminatie van minderheden in Albanië en de aanwezigheid van corruptie op alles niveaus van het Albanese rechtssysteem.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. In casu blijkt dat verzoeker zijn mogelijkheden beroep te doen op de nationale beschermingsmodaliteiten niet heeft uitgeput. Verzoeker verklaarde immers slechts één keer naar de politie te zijn geweest, en dit dan nog in januari 2011. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij de Albanese autoriteiten niet vertrouwt om hem effectieve bescherming te bieden, zelfs als hij echt een klacht zou indienen, en hij in dit verband verwijst naar en citeert uit rapporten met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in en de discriminatie van minderheden in Albanië, biedt hiertoe geen verschoning. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier

vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. De algemene verzuchtingen van verzoeker omtrent de doeltreffendheid van de door de Albanese autoriteiten genomen beschermingsmaatregelen en hiertoe verwijst naar rapporten omtrent bloedwraak en huiselijk geweld, zijn niet van aard om te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kunnen doen gelden. Zulks moet immers steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Bovendien is er in casu geen sprake van bloedwraak en woonde verzoeker sinds 2016 alleen in Tirana waardoor de door verzoeker bijgebrachte informatie dienaangaande niet dienstig kan worden aangewend.

Ook kaartte hij het, luidens hem, gebrekkige optreden van de politie in Peshkopi nergens aan. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de aanwezige corruptie in Albanië. De verwijzing naar informatie aangaande corruptie in Albanië, vermag voorgaande niet in een ander daglicht te stellen. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Uit dezelfde informatie blijkt dat LGBTI klacht kunnen indienen en dat de politie, ten aanzien van wie sensibiliseringsinitiatieven worden georganiseerd opdat zij op professionelere wijze zou kunnen omgaan met de LGBTI-gemeenschap, optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van de LGBTI. Discriminatie kan worden aangeklaagd bij de Commissie voor Bescherming tegen Discriminatie.

Uit niet blijkt en verzoeker toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten in zijn geval geen redelijke maatregelen willen of kunnen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft de verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In haar pleitnota betoogt de verzoekende partij, na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven met verwijzingen naar (wet)teksten en rechtspraak, dat haar middels de beschikking die zij ontving op 8 mei 2020 het recht werd ontnomen om te worden gehoord 'tijdens een gehoorzitting op tegenspraak'. Naar haar mening komt een pleitnota zeker voort uit het recht op een effectief rechtsmiddel: "Iedereen heeft de mogelijkheid om zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen", maar dit ontslaat niet van de verplichting om een terechtzitting te houden waar zij haar ervaring en standpunt persoonlijk kan presenteren. Dit is een kwestie van volle rechtsmacht en internationale bescherming, en het debat gaat niet alleen over kwesties van zuiver recht, aldus de verzoekende partij.

In zoverre de verzoekende partij argumenteert dat de huidige procedurele wijzigingen op grond van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020, een beperking vormen van haar toegang tot de rechter en haar rechten van verdediging beperken, en waar zij uitdrukkelijk verzoekt alsnog mondeling op een zitting te worden gehoord, wijst de Raad erop dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure in en voorgeschreven door voormeld bijzondere machtenbesluit, in het leven geroepen naar aanleiding van de uitbraak van de Covid-19 (I) pandemie en alzo mede een van de vele (gerechtelijke)

maatregelen in de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus Covid-19 (I), biedt aan de partijen de mogelijkheid schriftelijk de opmerkingen te formuleren die zij anders/normaaliter mondeling op zitting zouden maken, waardoor verzoekende partij haar recht op een daadwerkelijk beroep/rechtsmiddel is gegarandeerd. De vraag en mogelijkheid te worden gehoord, wordt aldus gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid krijgt om schriftelijk haar opmerkingen te berde te brengen. De partijen beschikken aldus niettemin evenzeer over de mogelijkheid opmerkingen te formuleren met betrekking tot de in de beschikking opgenomen grond, waarin door de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter wordt aangegeven waarom hij van oordeel is dat over het beroep uitspraak kan worden gedaan zonder een terechtzitting. De procedure op grond van voormeld machtenbesluit staat een volledig en *ex nunc*- onderzoek *in casu* geenszins in de weg.

De Raad wijst er tevens op dat, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, niet zijn te beschouwen als een onevenredige en onduidelijke ingreep, waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 33 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit opzicht is het van belang te benadrukken dat *in casu* aan de verzoekende partij de mogelijkheid wordt geboden om door middel van een pleitnota opmerkingen bij te brengen.

De verzoekende partij heeft middels haar pleitnota van 22 mei 2020 gebruik gemaakt van die mogelijkheid om haar opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 28 januari 2020 opgenomen grond en heeft deze voorgelegd aan de Raad. De verzoekende partij, die aldus wel degelijk de mogelijk had en ook effectief gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren alsook kritiek te uiten omtrent voormelde beschikking, toont derhalve niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van deze argumentatie.

De Raad ziet niet in en de verzoekende partij licht niet toe in welke zin het feit dat zij schriftelijk haar opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking kan formuleren, middels een pleitnota overeenkomstig voormeld bijzondere machtenbesluit, in plaats van mondeling ter zitting, een beknotting van haar rechten vormt. De verzoekende partij werd, net als alle partijen die voor de inwerkingtreding van voormeld bijzondere machtenbesluit gevraagd hebben om gehoord te worden, uitgenodigd om met toepassing van artikel 3, zesde lid van het bijzondere machtenbesluit een pleitnota over te maken binnen de 15 dagen na de verzending van de beschikking teneinde ook in deze crisisperiode en in de moeilijke werkomstandigheden, rechtsbescherming te kunnen bieden met voldoende aandacht voor de rechten van verdediging. Zij heeft hiervan gebruik gemaakt en heeft also wel degelijk en afdoende de mogelijkheid gekregen om op nuttige wijze haar standpunt met betrekking tot de in de beschikking van 28 januari 2020 opgenomen grond kenbaar te maken. De verzoekende partij maakt derhalve geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk.

Overigens kan niet worden ingezien en verzoekende partij licht niet toe, noch toont zij aan hoe het gegeven dat zij alsnog mondeling opmerkingen op een zitting zou kunnen formuleren, die zij dus even goed schriftelijk kan aanbrengen, van enige invloed kan zijn op de grond in de beschikking (en de vaststellingen in de bestreden beslissing). Ze toont niet aan verhinderd te zijn (geweest) specifieke elementen aan te brengen die de besluitvorming in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming (anders) zouden kunnen beïnvloeden.

De Raad stipt nog aan dat in die mate de verzoekende partij haar kritiek op het door haar geïssueerde voornoemde bijzondere machtenbesluit louter wetskritiek betreft, dergelijke wetskritiek buiten de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt. De Raad kan dergelijke wetskritiek, waarbij geenszins de bestreden beslissing wordt geïssueerd en geen (inhoudelijke) repliek op de beschikking van 28 januari 2020 wordt geformuleerd, dan ook niet in aanmerking nemen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

Dat sedert 18 mei 2020 opnieuw terechtzittingen op de Raad plaatsvinden, zij het erg beperkt en slechts in een gering aantal zaken (andere dan die in het kader van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet), doet geen afbreuk aan het voorgaande. Voormeld bijzondere machtenbesluit voorziet er net in, zaken in de schriftelijke procedure, zoals in voorliggend geval, binnen een redelijke termijn te behandelen, teneinde de rechten waarvan de verzoekende partij de schending inroept, welke ze niet aantoon, zo goed mogelijk te vrijwaren.

3.2.1. De verzoekende partij wenst vervolgens, zo geeft zij aan in haar pleitnota waarbij zij een “bijkomende nota” met websiteartikelen met vertaling en een getuigenis voegt, haar verzoekschrift samen te vatten en de belangrijkste punten te benadrukken. Naar haar mening stelt zich de vraag of de Albanese autoriteiten haar kunnen beschermen tegen haar familie die haar homoseksualiteit niet aanvaardt. Zij geeft aan dat NGO's geen actor zijn die haar effectieve bescherming kunnen bieden en dat een eenvoudige verhuizing geen oplossing kan bieden voor het probleem. Zij meent dat de bescherming doeltreffend en niet-tijdelijk van aard dient te zijn en verwijst in dit kader onder meer naar de implementering van de wetgeving. De algemene en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij kunnen naar haar mening rechtvaardigen dat zij geen bescherming van de autoriteiten vraagt. Betreffende de context om de uitvoering van de wetgeving te analyseren, benadrukt zij dat het gaat om een familiale zaak met huiselijk geweld ten aanzien van haar wegens haar homoseksualiteit.

Vervolgens meent de verzoekende partij op basis van verschillende rapporten aan te tonen dat Albanië nog een zeer homofob land is hetgeen burgers en instellingen treft op alle niveaus en waarbij zij verwijst naar de documenten van de verwerende partij. Zij stelt een direct slachtoffer te zijn van die houding en dat het gegeven dat sommige mensen nu meer open zijn, in Albanië niets verandert aan de problemen die zij met haar familie heeft. Zij haalt verder, nog steeds onder verwijzing naar rapporten, aan dat er nog een sterke discriminatie bestaat ten aanzien van de ‘LGTBQ!’ gemeenschap wat betreft de toegang tot justitie en de politie om een klacht neer te leggen en dat Albanië weliswaar maatregelen heeft genomen, maar dat de uitvoering ervan op dit moment nog te zwak is waarna zij verwijst naar het actieplan 2019-2020. De verzoekende partij stelt verder dat de politie zich niet bemoeit met familiale zaken en huiselijk geweld, dat men er geen klacht kan indienen tegen zijn ouders zonder problemen te krijgen, en dat al zou zij klacht hebben ingediend, de bescherming niet effectief is. De verzoekende partij meent te kunnen besluiten dat er nog een groot verschil bestaat tussen de theorie en de praktijk wat betreft haar bescherming tegen haar familie rekening houdende met het specifiek profiel van de zaak.

De verzoekende partij betoogt verder dat aangaande haar persoonlijke omstandigheden moet worden opgemerkt dat zij niet passief was, dat zij een eerste keer naar het politiekantoor ging en dat de houding van de politieman weerspiegelde dat de politie zich niet met familiezaken wil bemoeien. Zij zet verder uiteen dat deze weigering haar in groot gevaar heeft gebracht, dat er nog meer geweld tegen haar werd gebruikt doordat haar familie op de hoogte werd gebracht van haar poging om bescherming te zoeken en dat het ondernemen van een actie tegen het wangedrag van de politieman haar geen directe bescherming zou hebben geboden. Zij wenst voorts te benadrukken dat zij uit een autocratische familie komt waarin haar vader alles besloot en zij zet uiteen dat zij bang was verdere en ernstigere problemen met haar familie te hebben als zij een tweede klacht zou indienen en geen doeltreffende bescherming te krijgen, reden waarom zij besloot Albanië te verlaten in de plaats van opnieuw een beroep te doen op de autoriteiten.

De verzoekende partij betoogt *in fine* van haar pleitnota dat de discriminatie kan worden aangeklaagd bij de Commissie voor Bescherming tegen discriminatie maar dat dit geen directe en effectieve bescherming biedt waarbij zij opnieuw verwijst naar documenten van de verwerende partij.

3.2.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich grotendeels beperkt tot het herhalen en het samenvatten van hetgeen zij reeds in haar verzoekschrift uiteenzette. Hoewel hier en daar aangevuld met enkele algemene opmerkingen, gaat zij evenwel niet of nauwelijks *in concreto* in op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, minstens slaagt zij er niet in opmerkingen te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

De verzoekende partij komt in haar pleitnota in wezen niet verder dan het opnieuw aanhalen van de onwil en de onkunde van de Albanese autoriteiten om haar effectieve en niet-tijdelijke bescherming te bieden waarbij zij verwijst naar haar geaardheid en de familiale context van het gebeuren. Hiertoe houdt de verzoekende partij echter ook in haar pleitnota slechts een algemeen betoog met verwijzing naar algemene informatie waarvan zij er bijvoegt. In voornoemde beschikking werd echter reeds gewezen op hetgeen volgt: *“De algemene verzuchtingen van verzoeker omtrent de doeltreffendheid van de door de Albanese autoriteiten genomen beschermingsmaatregelen en hiertoe verwijst naar rapporten omtrent bloedwraak en huiselijk geweld, zijn niet van aard om te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kunnen doen gelden. Zulks moet immers steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Bovendien is er in casu geen sprake van bloedwraak en woonde verzoeker sinds*

2016 alleen in Tirana waardoor de door verzoeker bijgebrachte informatie dienaangaande niet dienstig kan worden aangewend.” Evenmin volstaan thans de algemene verwijzingen doorheen haar pleitnota. De algemene betogen omtrent het gebrek aan bescherming en de familiale context, en de overige verwijzingen naar algemene rapporten en artikels volstaan niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier thans, in tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt en gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissing en in voornoemde beschikking geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Betreffende de verwijzingen doorheen de pleitnota naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke uitspraken in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

Door te stellen dat de algemene en haar persoonlijke omstandigheden verantwoording bieden, slaagt de verzoekende partij er niet in de pertinente vaststelling te weerleggen dat zij haar mogelijkheden om een beroep te doen op de nationale beschermingsmodaliteiten niet heeft uitgeput. Dit is evenmin het geval waar zij meent te moeten opmerken dat zij niet passief was, dat zij een eerste keer naar het politiekantoor ging en dat de houding van de politieman weerspiegelde dat de politie zich niet met familiezaken wil bemoeien. Waar zij in de pleitnota de tendens tot algemeen betoog aanhoudt door te stellen dat haar handeling haar in groot gevaar bracht, te verwijzen naar de karakteristieken van haar familie en dit louter te projecteren op het geval zij een tweede klacht zou indienen, overtuigt zij evenmin. Hiermee ontkracht, noch weerlegt de verzoekende partij de in voormelde beschikking opgenomen grond waarbij wordt vastgesteld dat haar uitleg geenszins verschoning biedt: *“De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. In casu blijkt dat verzoeker zijn mogelijkheden beroep te doen op de nationale beschermingsmodaliteiten niet heeft uitgeput. Verzoeker verklaarde immers slechts één keer naar de politie te zijn geweest, en dit dan nog in januari 2011. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij de Albanese autoriteiten niet vertrouwt om hem effectieve bescherming te bieden, zelfs als hij echt een klacht zou indienen, en hij in dit verband verwijst naar en citeert uit rapporten met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in en de discriminatie van minderheden in Albanië, biedt hiertoe geen verschoning. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.”* De verzoekende partij brengt bijgevolg thans geen valabele concrete argumenten bij die voormelde grond ontkrachten of weerleggen.

Betreffende het aanklagen van het aangehaalde wangedrag en de mogelijkheden in dit kader tot het ondernemen van stappen, komt de verzoekende partij evenmin verder dan het voeren van een algemeen betoog en de stelling dat de discriminatie kan worden aangeklaagd bij de Commissie voor Bescherming tegen discriminatie maar dat dit geen directe en effectieve bescherming biedt waarbij zij verwijst naar documenten van de verwerende partij. Opnieuw formuleert de verzoekende partij echter geen repliek op de in voornoemde beschikking opgenomen grond waar hieromtrent wordt gesteld: *“Ook kaartte hij het, luidens hem, gebrekkige optreden van de politie in Peshkopi nergens aan. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de aanwezige corruptie in Albanië. De verwijzing naar informatie aangaande corruptie in Albanië, vermag voorgaande niet in een ander daglicht te stellen. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Uit dezelfde informatie blijkt dat LGBTI klacht kunnen indienen en dat de politie, ten aanzien van wie sensibiliseringsinitiatieven worden georganiseerd opdat zij op professionelere wijze zou kunnen omgaan met de LGBTI-gemeenschap, optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van de LGBTI. Discriminatie kan worden aangeklaagd bij de Commissie voor Bescherming tegen Discriminatie.”* De verzoekende partij

laat aldus na concrete en valabele elementen en argumenten bij te brengen die het voorgaande in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

Door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. De Raad besluit dat de door de verzoekende partij per pleitnota van 22 mei 2020 aangebrachte argumenten, noch het bijgevoegde stuk, geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 28 januari 2020 en in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS